

СПРАВЖНІЙ ПАТРІОТ З ПОЛІСЬКОЇ ГЛИБИНКИ

БОЄЦЬ АТО

Днями із зони АТО у коротку відпустку додому прибув боєць 54-ої окремої механізованої бригади – 24-річний Микола Камзюл-Сасько з села Кухітська Воля. Наш земляк майже півроку провів у “гарячих” точках Луганської та Донецької областей, побачив і пережив там стільки всього, що вистачить на все життя. З ним й говоримо про нелегкі дні і місяці, проведені на неспокійному сході України.

- Миколо, як сталося, що ти пішов до війська?

- До армії я пішов добровільно, оформившись за контрактом. До цього досвіду військової служби не мав, так як строкової служби я не проходив, хоча служити завжди хотів. Просто сталося так, що рано помер мій батько і я, закінчивши 9 класів місцевої школи, мусив допомагати матері по господарству. Але, коли почали відбуватися воєнні дії на Донбасі, не зміг всидіти вдома і вирішив піти служити за контрактом.

- Як відреагували твої рідні на те, що ти йдеш на військову службу та ще й у такий, по суті, воєнний час?

- Звичайно, рідні, особливо мама, були проти. Але по своєму характеру я така людина, що якщо щось вирішу, то цього рішення

лютому 2015-го та й потім у них ніхто не вірив: по нас “сепарам” чомусь завжди вдавалось гатити з різних видів зброї, в тому числі із забороненої важкої артилерії та мінометів. А от, коли ми починали стріляти у відповідь, то відразу прибували іноземні спостерігачі з місії ОБСЄ і вимагали припиняти вогонь. Отакі несправедливі, подвійні стандарти там задіяні...

- А зараз де дислокуєтесь і яка ситуація у вашому підрозділі?

- Після Луганщини мене затим перевели у Донецьку область вже в іншу механізовану бригаду. Звідси я й пішов у відпустку. Щодо ситуації в підрозділі, зокрема із забезпеченням, то є багато питань до влади, яка лише декларує всіляку підтримку військовим. В дійсності ж картина в армії не вельми райдушна: більшість озброєння застаріле і зношене, військова техніка часто ламається і виходить з ладу. За елементарне – військову форму взагалі мовчу. За 7 місяців служби мені довелося змінити декілька комплектів форми, з них лише один дала держава. Решту мусив купляти або за свої кошти, або ж допомагали волонтери. Також я вдячний своїм землякам – жителям Кухітської Волі, сільській громаді за те, що вони купили і прислали мені кевларову каску, форму та інші

люди, які нині на передовій, не були “кинуті” чи обмануті державою, яку вони захищають.

- А як налаштоване місцеве населення до українських військових і які взагалі настрої серед тамтешніх людей?

- В кожному населеному пункті по-різному. На Луганщині, наприклад, де ми спочатку перебували, люди нормально і більш спокійно до нас ставилися. Місцеві діти постійно прибігали до нас по гостинці. А в Донецькій області діти навіть боялися підходити до українських військових – там народ більш проросійський налаштований. Інколи місцеві не хочуть розуміти, що обстріл їх мирних помешкань часто спеціально ведеться з території сепаратистів для дезінформації. Мовляв, це роблять “укропи”. Деякі жителі до такого ступеня зазомбовані, що вірять у всяку маячню, вигадану російським телебаченням. Зага-

- По правді кажучи, більшість ставиться критично. Мовляв, дурний, що добровільно пішов в АТО – я ж один такий з села. Хоча повістки, як мені казали, приходять в село. Але люди не хочуть їх отримувати і шукають шляхи, аби якимось “відмазатись” від призову. Мої земляки, в основному, на янтарі заради за сім місяців, як прийшов у відпустку, багатьох односельців просто не рідно...

Українські «савушки» наготові

ніхто не в силі змінити. Отож, 12 грудня 2014 року розпочав свою військову службу за контрактом. Спершу потрапив в "учебку", що знаходиться в селищі Старичі, Львівської області, прийняв там військову присягу та пройшов місячний вишкіл молодого бійця. Затим нас відправили спершу у м. Чугуїв, що в Харківській області, а потім у сусідню Луганщину, в зону АТО. Служив неподалік м. Лисичанськ в артилерійському батальйоні 24-ої окремої механізованої бригади на посадах номер гарматної обслуги (заряджаючий) та старший навідник самохідно-артилерійської установки (САУ). Стояли ми там на блокпостах, охороняючи Бахмутівську трасу. Саме там, на Луганщині, я вперше опинився під вогнем сепаратистів, які постійно обстрілювали наші передові позиції. Спочатку було дуже страшно – лякало все, що свистіло над головою, а потім звик. Людина швидко при звичається до всього. Єдине, до чого не можна звикнути – коли гинули і калічилися зовсім молоді хлопці. А втрати у бригаді були немалі...

- А як же мінські домовленості і так зване перемир'я?

- Та яке перемир'я? Мінські домовленості були укладені лише у

необхідні речі. Форма ж не витримує навіть місяця, особливо, коли доводиться постійно лазити під технікою, щось ремонтувати, весь час у мазуті – вона буквально роздирається і розлазить на тобі... Загалом, останнім часом я дуже розчарувався щодо відношення держави і влади до військових, які зараз в АТО. Свого часу наш президент обіцяв, що бійцям в зоні АТО за день бойових дій по тисячі гривень платитимуть, але це так і залишилось обіцянкою. До того ж, нині непокоїть те, що і на законну зарплату бійців теж часто "кидають". Мені, наприклад, замість семи місяців заплатили лише за чотири і решту заборгованості віддавати ніхто не збирається. То документи десь "згублять" у штабах, нібито при переводі в іншу частину, то ще щось. Хто як може, так і дурить нашого брата: влада, вище військове керівництво тощо. Дивлячись на такий стан речей, на некомпетентних часом командирів, "злив" інформації, відсутність ротації, зараз, мабуть, головне завдання в армії – не спитися. Можливо те, що я зараз кажу, багатьом не сподобається, але це, на жаль, правда. Та як би там не було, контрактної служби я поки кидати не збираюсь. Просто хотілося, щоб

лом, з місцевим населенням ми старалися якомога менше контактувати, бо невідомо, що від них можна очікувати. Вони могли в очі посміхатися і говорити дружні слова, а за спиною – робити різні пакості чи навіть диверсії.

- Чого тебе навчили півроку війни?

- В якийсь момент починаєш все цінувати і бачити зовсім по-іншому. І між людьми там інші відносини – всі стають немов брати один одному.

- Як односельці поставилися до твого вибору?

марках, всі такі ділові. Але ж і служити комусь треба. Якщо всі будуть казати: "Навіщо воно мені", то завтра може статися так, що воєнні дії і до нас докотяться. Особисто я не хотів би, щоб війна дійшла до нас на Полісся і хочу, щоб мої рідні жили в мирі і спокої, а не боялися, що завтра в їхні будинки потрапить снаряд чи міна. Тож, про свій вибір воїна-контрактника жалкую...

- Ким себе бачиш у майбутньому – службу за контрактом продовжуватимеш?

- Найперше хотілося, щоб вся ця війна на Донбасі якнайскоріше закінчилась і живим-здоровим повернутися додому. А там буде видно, чим займатимуся. Час – покаже...

...Зараз у Миколи відпустка, а по її закінченні, він знову повертається на Донбас, у свій підрозділ, до бойових друзів. Отож, від усього серця зичимо йому всіляких гараздів, і головне - чекаємо його повернення додому цілим і неушкодженим.

**Розмову вів
Сергій ТИШКОВЕЦЬ**

